

Julian Sas
Miles And Memories

Cavalier

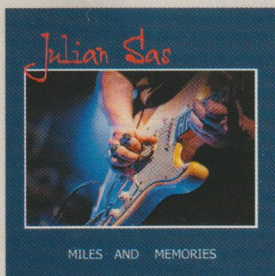
Blues, rock

🎧 Getting Tougher Every Day

Julian Sas viert met Miles And Memories zijn dertigjarig jubileum als professioneel zanger en gitarist en in die periode groeide hij uit tot een vaste waarde binnen de internationale bluesrock. Hij markeert die mijlpaal niet met een liveplaat of een obligate compilatie, maar met een album met acht splinternieuwe composities. In het titelnummer blikt hij terug op de jaren die achter hem liggen. De rest van zijn songs bevatten meer persoonlijke roerselen of milde maatschappelijke observaties. Het Hendrix-achtige Getting Tougher Every Day is een sterk voorbeeld van dat laatste. Alles is verpakt in de robuuste bluesrock waar Sas bekend mee werd: rauwe zang, stevige tempo's en zijn als altijd fenomenale gitaarspel. De muzikant is teruggekeerd naar de triobezetting en dat geeft de bandleden alle ruimte om te excelleren. Songs als Miles And Memories, Midst Of Madness en One Step Closer To Hell laten horen dat het ook een goede beslissing was om het album kort na een tournee vrijwel live in de studio op te nemen. Het resultaat is een van de meest spontaan en energiek klinkende platen van Julian Sas tot nu toe. Het jubileumalbum laat daarmee boven alles horen dat de muzikant en zijn band zich blijven ontwikkelen. Ook na dertig jaar.

★★★★★

Robert Haagsma

Robert Haagsma praat met Julian Sas

Om te beginnen een gedachte die door me heen schoot toen ik de albumtitel zag: het is algemeen bekend dat je een groot fan van Miles Davis bent. Is de titel niet ook een subtiele verwijzing naar deze legendarische jazztrompettist?

"Nee, haha! Al kan ik met de vraag voorstellen! Ik heb 78 lp's van Miles Davis en ben dus inderdaad een groot bewonderaar van hem. Zoals ik dat ook ben van John Coltrane. Maar nee, de 'Miles' in de titel van het album en het nummer verwijst alleen naar de vele kilometers die ik de afgelopen dertig jaren tijdens mijn tournees heb afgelegd."

Ik heb begrepen dat dit nieuwe album ook tijdens de recente tournee ontstaan is.

"Dat klopt. We hebben tijdens de soundchecks aan de nummers gewerkt. Meteen na afloop van de optredens zijn we de studio ingegaan en hebben alles zo live mogelijk opgenomen. Er zijn alleen achteraf wat overdubs aan toegevoegd. Hoewel ik altijd erg tevreden was met mijn studioplaten, miste ik soms wel de energie van onze optredens. Het is ditmaal gelukt om die te vangen."

Je laat je begeleiden door bassist Edwin van Huik en drummer Lars-Erik van Elzaker. Zo'n triobezetting lijkt je het meest te bevallen.

"Ik heb voorheen ook met een toetsenist erbij gespeeld

en dat was altijd geweldig, maar na drie of vier jaar begon het toch weer te kriebelen. Er is voor mij iets magisch aan een driemanbezetting. Ik ben opgegroeid met de muziek van trio's als Taste en Cream. Toen Rory Gallagher – een van mijn ultieme helden – naar zo'n line-up terugkeerde, maakte hij met Photo-Finish en Top Priority prompt twee heel goede albums. Als muzikant geeft zo'n bezetting je veel vrijheid. Tijdens een optreden is een knikje genoeg om de boel om te gooien. Met een grotere bezetting is dat lastiger. Vrijheid, dat is het sleutelwoord. En het is hard werken. Je hebt alleen elkaar."

Hoewel we jou kennen als echte bluesmuzikant is je smaak veel breder. Heb je ooit overwogen om een totaal andere richting in te slaan?

"Ik zit thuis vaak voor mezelf te spelen. Vaak akoestisch. Veel jazz, zoals Kenny Burrell en Wes Montgomery. Ik ben ook een groot fan van Frank Zappa. Er is een tijd dat geweest dat ik vooral naar die platen luisterde om ze te analyseren en er van alles van te leren. Sinds kort ben ik daarmee gestopt en ben ik mijn platenkast aan het herontdekken. Daar geniet ik van als een kind. Onbevangen. Ik hoef dan ook niet perse zelf een jazz-, soul- of countryplaat te maken. Daar moet ik wegblijven, al was het maar omdat ik erg gelukkig ben met de muziek die ik zelf speel."